

Aşkın Kiblesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Kasım 2014

Kıyısı hüznün,
Derin çok derin o yara.
Tüm yetilerim malik olduğum
Gözüm açık gördüğüm o düşlerim
Bir varım bir yok dercesine
Elimden tek tutan sensin.

Aşkın kiblesi
Hayatın tecellisi
İçimden geçen duyulmayan o sesim
Yine sen varsın Rabbim yanımda
Tütsülenmiş son nefesim.

Aşkı sevdim ben
Bir yanıp bir sönmeyi
Tefekküre daldım ömrün kıyısında
Onca telaş onca yığı
Dönüp dolaştığım yine sensin.

Sürgün hayatlar yaşadığımız
Bilmediğimiz ne varsa imtihan olduğumuz
Bir düşüngeç bazen
Yeri geldi mi hüznün
İçten içe yürek burkan.

Nezdinde, seyrende ahvalim
Yanarım kor gibi
Nasıl bir gaflet duyumsanan
Sebepsiz nice bitimsiz hiddet.
Buram Burak yanık kokar o buruk nefret.
Üşengeç sevdalar giymiş ayrılık gömleğini
Üşümüş yürekler el pençe divan durmuş
Birbirinin nezdinde.

Yine sen, hep sen

Arayıp da bulamadığım gömülü sevdam.
Sevi dili ömrün
Kavuşamamanın verdiği o derin hüzün.

Ağıtlar yaktı kara bulutlar
Rahmet bildiğim her damla
Gocunmak mı yaştan, hâşâ.
Sığındığım o çınar ağacı
Koruk düşlerin arasında verdiğim her mola.
Duvara asılı kalmış bir çocukluk
Bazen mutludur yürek
Bazen inanılmaz buruk.

İhtimaller diz boyu
Hüzün bitimsiz gıdası şu sefil ruhun,
Ben usul dünya hızlı
Yürekte saklı kâinatın sırrı.